

ANDERS DE LA MOTTE
ÜVEGEMBER

ANDERS DE LA MOTTE

JIVEGEMBER

LEO ASKER 2.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Glasmannen

Copyright © Anders de la Motte 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency.
„Ett fall på Capri” Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2024
Hungarian translation © Dobosi Beáta
„Ett fall på Capri” Hungarian translation © Tordai Éva
© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
DOBOSI BEÁTA

ISBN 978 615 104 084 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

2019 TELE

– Mi ez a hang?

Valami vészjóslóan kaparássza a csónak alját, mire Elis csapkodni kezd az evezőkkel.

Már majdnem fél órája csónakáznak Nickkel, többé-kevésbé vak-sötétben, és a váratlan hang megijeszti.

– Kilyukadt, vagy mi? – lihegi, amikor sikerült néhány métert hátraeveznie a fekete vízen.

A lehelete páracsóvaként csap ki a száján, aztán elnyeli a hideg éjszakai levegő.

– Nem – feleli Nick a csónak orrából. – Egy ilyen műanyag teknőt nem olyan könnyű elsüllyeszteni.

Megint felemeli a távcsövet, és a sötétet pásztázza.

Elis nem éri be ezzel a válasszal.

– Mondtam, hogy hozzunk mentőmellényt! – dohog. – Tél közepe van, a víz jéghideg. Az életben nem sikerülne kiúszni.

A háta mögé mutat. Messze a sötét parton még mindig látszik a cserkészkunyhó lámpája, amely elől a csónakot elkötötték, a kevés fénypont egyike a tavat körülölelő erdős dombokon.

– Forduljunk meg, és jöjjünk vissza nappal?

Amint kiejti a száján a szavakat, felszakadozik a felhőtakaró. Kibújik a telihold, és folyékony üveggé változtatja a fekete vizet.

– Azt nézd! – kiált fel Nick izgatottan. – Már majdnem ott vagyunk. Tisztán látni az aknatornyot meg a csillagvizsgálót.

A szigetre mutat, amely a csónak orra előtt valamivel emelkedik ki a vízből. A partján köd lebeg, de a halvány holdfényben látni a kupolát közvetlenül a fák csúcsai felett.

Elis megborzong. Biztos a hűvös éjszaka és a páras levegő teszi, de nem venne rá mérget. Már azóta baljós előérzet gyötri, hogy elkötötték a csónakot a cserkészkunyhótól.

Megint a szárazföld felé sandít.

Messze van, túl messze.

Feljebb tolja a sapkáját, és megtörli a homlokát a kabátja ujjával. Mindketten feketébe öltöztek, kesztyűt, bakancsot és felhajtott kommandós álcasapkát viselnek.

Urbexuniformisnak hívják.

Nick leengedi a távcsövet, és a karórájára pillant.

– Mindjárt éjfél. Fordulj balra, és evezz a part mentén, én meg figyelem a köveket! – adja parancsba. – A kikötőnek a déli oldalon kell lennie.

Elis kelleetlenül nekifeszül. Az evezővillák nyikorgása elvegyül a víz csobogásával.

Ahogy követik a sziget partvonalát, egyre több részlet bontakozik ki a ködből. A víz szélén kúszófenyők nőnek az éles kövek között, amelyek benyúlnak a tóba, ahonnan a nagyobb sziklák veszedelmes ragadozók fogaiként merednek ki alig néhány méterre a csónak műanyag testétől.

Elis óvatosan evez, le sem veszi a szemét a kövekről, csak nagy néha sandít a cserkészkunyhó lámpájára.

Nick érzi, hogy oldania kell a feszültséget.

– Szerinted az a két ufóbolond, akiktől a térképet kaptuk, marslakópornót néz a kis sorházi lakásában? – szól hátra a válla felett.
– Beöltöznek földönkívülinek, és szerepjátékot játszanak?

Elis nem állja meg mosolygás nélkül.

– Biztos – mondja. – Még mindig nem értem, hogy vetted rá őket, hogy segítsenek.

– Á, nem volt nagy ügy! – nevet Nick. – Meggyőztem őket, hogy én is hiszek Gunnar Irving ufós meséjében, a repülő csészealjokban meg az úrlényekben. Aztán odaadtam nekik Martin Hill könyvét, és beleírtam, hogy „*the truth is out there*”. Majd összepisilték magukat izgalmukban.

Elis elneveti magát, és a hangulat oldódik.

– Ott a kikötő! – mutatja Nick.

A ködből egy repedezett betonstég válik ki. A végén egy horpadt tábla lóg csálén.

– „Omlásveszély! Tilos a belépés!” – olvassa fel Nick. – Ezek szerint jó helyen járunk.

Egy rozsdás létrához eveznek, felveszik a hátizsákjukat, és kiszállnak. Elis a szárazföld felé fordul.

A tó déli partját is nagyrészt erdő borítja, és sötétbe burkolózik. De egy félszigeten egy nagy, kastélyszerű épület halványan megvilágított homlokzata látszik.

– Szerinted milyen messze van Stjärneholm? – kérdezi.

– Úgy ötszáz-hatszáz méterre – feleli Nick. – Sokkal közelebb, mint a cserkészkunyhó. De ne félj, az Irving család sose néz erre! Teljesen leköti őket, hogy repülő csészealjkat keressenek.

Tesz egy gúnyos kézmozdulatot az éjszakai égbolt felé, majd megfordul, és nekivág.

Elis vár még néhány pillanatot. Megint megborzong, vagy inkább kirázza a hideg. A baljós érzés nem akar elmúlni.

Ahol a stég a szilárd talajra vezet, rozoga viskó áll ajtó nélkül. Nick megtorpan, széthajtogat egy kézzel rajzolt térképet, és próbál tájékozódni a ködben meg a gyér fényben.

– Erre! – mondja, és megtesz újabb tíz métert az erdő szélén. – Itt van a régi bányáút.

A fenyők törzsei között alig látható, gazonos keréknyom fut. Elis és Nick csak akkor kapcsolja be a fejlámpákat, amikor már nem lehet észrevenni őket a víz felől.

Az erdőben sűrűbb a köd, a lámpák fénye opálosnak tűnik benne.

A talajt benőtte a moha és a páfrány. Itt-ott kidőlt fák és gödrök tarkítják, ahol beszakadt a talaj. Itt is mindenütt ferde kőfogak állnak ki, ahogy a vízből.

– Kísérteties – dünnyögi maga elé Elis, maga sem tudja, miért.

Rendes körülmények között nem fél a sötétben, de van valami a szigeten és az erdőben, amitől borsózik a háta.

Nick azonban rá se hederít. Megáll, és egy nagy sziklára világít az út mellett. A kő világos és szemcsés, halványan csillog.

– Riolit – paskolja meg elégedetten Nick. – A Blockönön kívül nem sok helyen található meg ez a kőzet a Skandináv-félszigeten. Ezt nézd!

Egy feliratra mutat a kövön.

– „GUK 2009” – olvassa fel Elis.

– Göingei Ufóklub – vigyorog Nick. – Még a nevük is béna. De azt már legalább tudjuk, hogy igazat mondtak.

Előveszi a svájci bicskáját, és kiválaszt egy éles pengét.

URBEX 2019 – vési a kőbe.

– Na, megörökítettük, hogy idáig legalább már eljutottunk.

Továbbmennek a keréknyomban. Annyira benőtte a növényzet, hogy többször félre kell hajtaniuk a fölé hajló ágakat.

Egyszer csak az út majd egy méter mély árokba vezet.

– Bányaomlás – mondja Nick. – Az egész sziget olyan, mint egy svájci sajt. A tárnák megteltek vízzel, és minden pillanatban beszakadhatnak. Mi meg belefulladásunk, mint azok a szerencsétlenek 1965-ben.

Felnevet, de Elis nem találja olyan viccesnek. Kellemetlenül érinti a gondolat, hogy a talpa alatt fekete víz húzódik.

Néhány száz méter után valami nagy tűnik fel a fejlámpájuk fénykörének peremén. Egy magas, barna foltos acélkapu, amelynek a rácsán szürke zuzmó lóg, mint valami óriási pókháló.

Felette rozsdás betűkből álló fémív.

Csillag bánya.

A kaput lezáró hatalmas lánc két oldalán tábla. Az egyik ugyanolyan, mint amelyet a stégen láttak.

Omlásveszély! Tilos a belépés!

A másikon csupán egyetlen szó szerepel:

VESZÉLY!

Nick máris a láncot rángatja.

– Esélytelen – állapítja meg. – Gondolom, átmászni nem akarunk, mert borítékolható egy tetanusz.

Felfelé világít a fejlámpával. A kapu és a kerítés vagy négy méter magas. A tetején ipszilon alakban rozsdás szögesdrót.

– De az ufóhívó barátainknak hála tudunk egy hátsó bejáratot.

Megint megnézi a térképet, majd balra indul a kerítés mentén.

Elis ott marad a kaput bámulva. Látott már figyelmeztető táblákat szép számmal, és rájuk sem hederített. Ebben viszont van valami nyugtalanító.

A rozsdá, a betűtípus, a kifakult sárga festék. Vagy csak a tömör figyelmeztetés.

VESZÉLY!

Akaratlanul is nyel egyet.

– Mire vársz, tapsra? – suttogja Nick. – Mozdulj már!

Elis vonakodva elszakítja a tekintetét a táblától, és követi.

Kisvártatva Nick megáll egy nagy bokornál, amelynek az ágai átnyomakodtak a kerítésen. Még egyszer megnézi a térképet, kétrét görnyed, és bemászik a növény alá.

– Itt is van!

Félrehúzza néhány ágat, és megmutatja az árkot a kerítés alatt.

Elég sekély, ezért először a hátizsákjaikat kell áttuszkolniuk, csak utána mászhatnak be.

– Azt a rohadt! – fújtat Nick, amikor kikecmeregnek a bokorból a túloldalon, és leseprik a földet meg a száraz leveleket a nadrágujkról.

– Csodálom, hogy az a két bolond bejutott ide. Bár az tíz éve volt, lehet, hogy most macerásabb.

Elis nem figyel. Teljesen leköti, hogy körbevilágítson a fejlámpájával. A kalandok ellenére az idegessége nem hagy alább. A kerítésen belül más a növényzet. Itt nem fenyők állnak, hanem nyírfák, amelyek törzse kísértetiesen sápadtan fénylik. Mögöttük a bánya épületei hatalmas, nyomasztó árnyakként sejlenek fel.

– Végre! – kiált fel Nick lelkesen. – Készen állsz az időutazásra 1965-be?

Elis nem válaszol.

A talajt borító tavalyi fű lassan csupasz betonnak és törmeléknek adja át a helyét, ahogy az épületekhez közelednek, mígnem feltárul előttük az udvar a két komor építmény között.

A jobb oldali kétszer akkora, mint a bal. A nyeregtetőt és a falakat rozsdafoltos hullámlemez alkotja. Fent az ereszt mentén egy sor tetőablak húzódik.

Nick rájuk világít.

– Látod? Az ablakok épek. És nincsenek falfirkák sem.

Elis tudja, hogy ez jó hír, mert azt jelenti, hogy csak kevesen jártak itt az elmúlt időben, az is lehet, hogy senki. Mégsem képes úgy lelkesedni, mint Nick. Egy jéghideg, sötét tóban fekvő lakatlan sziget közepén állnak, és senki sem tudja, hogy itt vannak. Ráadásul a szigetet vízzel teli tárnák szövik át, amelyek bármikor beszakadhatnak.

A telefonjára pillant. A magányos vonalka nem deríti jobb kedvre.

– Pocsék a térerő, mi? – kérdezi Nick. – Az ufóhívók elmélete szerint a földönkívüliek zavarják a jelet. Könnyes szemmel mesélték. De megkérdeztem a haveromat a mobilszolgáltatónál, és szerinte azért van, mert a tó egy mély kráterben gyűlt fel, és nem ér le ide a jel. Ennyit a kicseszett *X-aktákról*.

Elindul a gyárépület mellett. Elis elteszi a telefonját, és követi.

A hold megint kikukucskál, és a ködben meg a sötétben egy nagy, komor betontorony tűnik fel az udvar túoldalán.

Van vagy tizenöt méter. Az oldalai nyitottak, be lehet látni a három emeletre.

– Az aknatorony – magyarázza Nick, miközben végigvilágít az építményen. – Itt jöttek fel a csillék a bányából. És ott a tetején...

Odafent a csiga mellett sejteni lehet a sötét kupolát, amelyet már a vízről is láttak.

– Bernhard Irving obszervatóriuma – motyogja Elis.

Végre elfogja az izgalom. A kellemetlen érzéseket mintha elfújták volna.

– Így van – mosolyog Nick. – Itt értek földet a vörös szemű óriás teremtmények.

Recsegnak a lépteik, amikor közelebb mennek, ezért Elis levilágít a földre, és látja, hogy a kövek között fekete üvegszilánkok hevernek.

Nick beáll az aknatorony aljába, és szemügyre veszi.

– Brutális – mondja, miközben felvilágít a hat betonpillérre, amely a tornyot tartja. – Még vagy száz évig állni fog.

Egy mohos kőlapot szemlél.

– Ez alatt van a bányába vezető akna. Ez az alvilág teteje.

– Aha – hümmög Elis.

Teljesen lefoglalja, hogy megtalálja a feljáratot a toronyba. Az első szint nagyjából hét-nyolc méterrel a föld felett helyezkedik el. A bal oldalon acéllépcső vezet fel cikcakkban a tetőre, de a talaj és az első emelet közötti rész hiányzik.

– Levágták – közli. – Ahogy az ufóhívók mondták.

– Kész szerencse, hogy ez sem állíthat meg minket – ütögeti meg Elis hátizsákját Nick. – De mielőtt előkapnánk a kötelet, van egy ötletem. Nézd!

A torony középső szintjére világít a fejlámpájával. Egy híd vezet át onnan a gyárépületbe, egy fa tetőablakhoz.

– Biztos odamentek a csillék, miután felhúzták őket a bányából. Ott volt a kötőrő gép, és talán van egy lépcső, ami felvezet. Sokkal egyszerűbb lenne, mint kötélen felmászni. Mit gondolsz?

Elis csak egyetérteni tud. Vagy tizenöt kilóval nehezebb Nicknél, ezért ha csak teheti, nem mászik.

A gyárépület kapuja zárva. De amikor Elis megrángatja a kilincset, az ajtókeret hangosan megreccsen. Összenéznek.

Nick leveszi a hátizsákját, és egy feszítővasat húz elő. Szabályt szegnek, mindketten tudják. A városfelfedezőknek nem szabad betörniük. Csakhogy ez kivételes helyzet. Ilyen lehetőség csak egyszer adódik az életben.

Az ajtó szinte azonnal megadja magát. Halk csattanással kinyílik, amint Nick a pajszernek feszül.

Bent nagy, sötét gyáracsarnok fogadja őket, kőpor, olaj és galambürülék szagát árasztja.

Középen egy hatalmas kötőrő gép áll, amely kis híján a tetőig ér. Mellette lépcső vezet le egy zárt ajtóhoz. Rendes körülmények között ott kezdenének. A lehető legmélyebbre hatolnának, aztán módszeresen átkutatnák az épületet felfelé.

De ma éjjel nem érvényesek a szokásos szabályok.

Felfelé világítanak. Odafent a fapilléreken áll a híd, amelyet kintről láttak.

– Bingó! – világít Nick egy falépcsőre közvetlenül a kapu mellett.

Egy hirtelen hangra összerezzennek. A lépcső tetején felrebben valami, és csattogó szárnyakkal eltűnik a sötét gyárcsarnokban.

– Galambok – fújja ki a levegőt Elis. – Minden egyes alkalommal a frászt hozzák az emberre.

– Csak rád – vigyorog Nick. – Ma nagyon betoji vagy. A világító szemű űrlényektől félsz ennyire?

– Le vagy szarva! – morogja Elis.

Nick elindul felfelé a nyikorgó lépcsőn.

A tetőablakot könnyű kinyitni. A toronyba vezető híd körülbelül öt méter hosszú, és valójában egy keskeny nyomtávú vasúti pálya, amely meredeken lejt a gyárépület felé. A két sín között fém kereszt-rudak, amiktől a szerkezet egy nagy létrára emlékeztet.

Nick óvatosan az első kereszttrúdra teszi a lábát, majd lehajol, megfogja a két sánt, és elkezd felfelé mászni. Elis irigyen figyeli a ruganyos mozgását.

– Gyerekjáték – szól vissza Nick, amikor átért. – Te jössz!

Elis utánozza Nick módszerét. Igyekszik nem lenézni. Nincs tériszonya, de már a pusztá gondolat is kellemetlen, hogy egy hatvanéves fémszerkezeten kell másznia, nem akarja még azzal is tétézni, hogy megnézi, mekkorát zuhanhat. Főleg, mivel alatta kövek és üvegszilánkok hevernek. Pont amikor eléri a tornyot, a fém ostopattanásszerű hangot ad, amelyet visszavernek a falak. Elisnek majd kiugrik a szíve.

Megtörli a homlokát, amely annak ellenére gyöngyözik, hogy a hideg áthatol a sapkáján. A torony második emeletén állnak. A sínek a középén található lyukig folytatódnak, ahogy gondolták. Ahol a teli csilléket felhúzták.

Nick már megkerülte a lyukat, és a külső lépcsőhöz ment. Elis követi. Egészen magasan vannak, úgy tíz méterre a talajtól.

A fejük felett a lépcső a torony tetejéig vezet cikcakkban. Nick fürge mozdulatától remeg az acélrács. Elis megszaporázza a lépteit, hogy utolérje.

Az egyik hosszabbik oldalon érnek fel, és a torony közepére sétálnak. Tőlük jobbra a régi, rozsdás csiga lóg, balra a sötét kupola magasodik.

– Bernhard obszervatóriuma – mondja Nick már-már ünnepélyesen.

– Érthető, miért ide építette – mutat a fák csúcsaira Elis. – Az egész tavat belátni.

A fekete vizet beborító ködtakaró felett állnak. A tavon túl erdős dombok húzódnak, minden irányban ugyanolyan magasak és meredek.

– Mintha egy tölcser közepén állnánk. Nézz fel! Azta!

A felhők között látni a teliholdat és a csillagos eget. Az égitestek mintha tisztábbak és fényesebbek lennének idefent.

– A kráter pereme eltakarja a fényeket – magyarázza Nick. – Még Stjärneholm is alig látszik.

Elis megfordul, és követi a pillantását. A birtokot a túlparton ki lehet venni, de az épület külső megvilágítása meglehetősen szerény ahhoz képest, mekkora. Megint a csillagvizsgálóra pillant.

– Micsoda hely!

– Mondtam, hogy megéri – vágja hátba Nick. – Gyere, nézzük meg, milyen belül!

Az obszervatórium alsó része betonból épült, a kupola rozsdafoltos fém. Előttük egy átlagos ajtó.

Nick bedugja a feszítővasat a résbe a zárhoz a lehető legközelebb. Az ajtó megreccsen, de nem enged. Nick a falnak támasztja a lábát, és még egyszer nekiveselkedik, de ezúttal is eredménytelenül.

– Hadd próbáljam meg én! – ajánlkozik Elis.

Ő is a falnak veti a lábát, és teljes testsúllyal a pajszernek feszül. Az ajtó tompa puffanással kinyílik, amitől Elis hanyatt vágódik.

Mire feltápáskodik, Nick már bement.

– Azt a rohadt! – kiabál ki. – Ezt nézd meg!

A kupola belseje feketére festett fa. A padlón kialakított emelvény arról árulkodik, hogy egykor teleszkóp is állt itt.

De Nick figyelmét másvalami keltette fel. Egy polc fut csaknem a teljes kupolán körbe különösnél különösebb tárgyakkal. Könyvekkel, sárguló magazinokkal, össze nem illő kávésbögrékkel, zavaros tartalmú, sötét üvegtartályokkal.

Még hátborzongatóbb, hogy egy helyütt különböző méretű

műanyag fejek sorakoznak rajta. Játék babák és akciófigurák feje, meg egy próbababáé. A szemeik üresen ásítanak. Vakon me-
rednek a sötét helyiségbe, amitől Elisnek feláll a hátán a szőr.

– Ezt figyelj!

Nick a plafonra világít.

Elis csak most veszi észre, hogy oda is tárgyakat rögzítettek.

Kékeket, barnákat, kicsiket, nagyokat.

Papírból, műanyagból, üvegből. Újság- és magazincikkeket, kibe-
lezett játékokat, babafejeket.

A borzongás hidegrázásba megy át.

A plafonon mindenütt szemek.

Százszámra.

– Ez meg mi a nyavalya? – kérdezi Nick.

Elis nem válaszol. Egy új érzés kezd alakot ölteni benne. Minden
lélegzetvétellel fokozódik, és a plafonról figyelő szempárok csak fel-
erősítik.

– Ezt nézd meg!

Nick egy játék úrlényre világít, amelynek rugós antennái vannak.
Meggocogtatja a mutatóujjával, amitől az antennák hintázni kezdenek.

– Ne vigyük el az ufóhívóknek hálánk jeléül?

– Ne nyúlj hozzá! – szól rá Elis.

Nick felnevet.

– Miért?

Erre Elisnek nincs jó válasza. A rossz érzés egyre erősödik.

Nick előveszi a fényképezőgépet a hátizsákjából, és elkezd gyors
egymásutánban képeket készíteni.

A vaku éles fénye visszaverődik a kupoláról. Megcillan az üvegen,
a fémen és a műanyagban. A plafonról figyelő szempárokon.

Villanás.

Sötét.

Villanás.

Sötét.

Mintha a szemek a plafonon pislognának.

Mozognának.

Látnák őket.

Elis ereiben meghűl a vér.

Az erősödő érzés egyszeriben meggyőződéssé válik.

Ez nem egy elfeledett hely. Nem elhagyatott rom.

Ez a hely valakié. Aki itt gyűjti össze a neki fontos tárgyakat, és gondosan elrendezi őket. Kialakított magának a kupola alatt egy kis szentélyt, amelynek a jelentőségét ő maga sem érti. Egyvalamire azonban mérget venne.

Itt és most nem városfelfedezők Nickkel.

Hanem betolakodók.

Eszébe jut a tábla a kapun.

VESZÉLY!

Aztán a magas kerítés a tetején ipszilon alakban elhelyezett szögesdróttal.

Látszólag azt a célt szolgálja, hogy kívül tartsa az illetékteleneket. De talán azt is, hogy bent tartson valamit.

– Húzzunk innen! – motyogja.

– Előbb végigfotózom.

Nick tovább kattintgat. Olyan lelkes, hogy nekimegy a polcnak, amitől az egyik sötét üvegtartály leesik, és hangos csörömpöléssel összetörik.

Az erős alkoholszagot árasztó folyadék beteríti a padlót. Benne apró fehér golyóknak tűnő valamik.

Elis hátrahőköl.

A földön különböző nagyságú szemek gurulnak szét.

De nem játék babák szemei. Olyan lényektől származnak, akik egykor éltek.

Mindketten megállnak néhány pillanatra, a fejlámpájukat a padlóra szegezve.

– Úristen... – szólal meg Nick. – Szerinted állatszemek?

A hangjából kiveszett az izgatottság, és valami egészen más kötött belé. Kétség. Félelem.

– El kell tűnnünk – mondja Elis. – Most azonnal.

Nick ezúttal hallgat rá.

Odakint az éjszakai égbolt teljesen beborult, a holdfény egyre jobban elhalványul. A lépcső felé kocognak.

Félúton ismerős hangot hallanak a sötétből.

A gyárcsarnokban szárnycsattogás visszhangzik.

– A galambok – mondja Nick. – Valaki felriasztotta őket.

A torony széléhez sietnek. Onnan belátnak a nyitott tetőablakon.

A gyárból vörös fény szűrődik ki. Gyorsan halad feléjük, eltűnik a látóterükből, majd megnyikordul a falépcső.

– Jön valaki – suttogja Nick.

Lekapcsolják a fejlámpákat, és a lépcső felé rohannak.

– A kötél... – szólal meg Elis. – Az utolsó szakaszon ereszkedünk kell.

Választ sem várva elkezdi lefelé robogni. Közben nagy nehezen leveszi a hátáról a hátizsákot, hogy előszedje a kötelet meg a csáklját.

A holdfény teljesen eltűnik, a lépcső sötétbe burkolószik. Elis kis híján elvétí a legelső fokot. Az utolsó pillanatban megkapaszkodik a korlátban, ezért nem zuhan le.

Elkapja a mögötte rohanó Nicket, és csendre inti.

A lélegzetvételeiken keresztül tisztán hallják a csattanó fém hangját. Az ostorpattanás-szerű hangot visszaverik az épületek. Valaki átjön a hídon. Sokkal nagyobb és súlyosabb, mint ők.

– Csipkedd magad! – suttogja Nick.

Beakasztják a csáklját a korlátba, majd ledobják a hátizsákokat. Elis két kézzel ragadja meg a kötelet, és háttal csúszik lefelé az utolsó lépcsőfokról bele a sötétbe. A feje felett a lépcső rácsán át látja Nick lábát.

– Gyere, Nick! – suttogja, de a barátja meg sem moccan. – Rajta! Lejjebb csúszik egy kicsit. Érti, hogy megmozdul a kötél. A remegés egyre erősebb lesz. Súlyos léptek dobognak a lépcsőn.

– Nick! – kiáltja, de a barátja mintha sóbálvánnyá vált volna.

A lépcső felé fordulva áll, miközben a léptek egyre közelednek.

Elis még lejjebb csúszik.

– Nick!

Elnémul, amikor a rácson át megpillantja egy lassan közeledő óriás körvonalait. A feje körül vörös fény dereng.

Elisnek kis híján megáll a szíve. Egy roppant, fekete lény vörösen világító szemmel, pont mint az ufós sztoriban. Levegő után kap.

A léptek folytatódnak.

Puff.

Puff.

Puff.

A kiáltás olyan felkészületlenül éri, hogy hajszál híján bevizel. A szíve megint szaporábban kezd verni.

Nick kiáltott rémületében.

És még mindig kiált, pedig már alig maradt levegője.

Aztán hirtelen elhallgat, és szörnyű ropogás hallatszik.

Elis látja, ahogy Nick lába felemelkedik a lépcsőfokról. A lábujj-hegye centikkel felette lóg, mintha a lény a magasba emelte volna.

A rácson át meleg folyadék csepeg Elis arcába, amitől pislognia kell.

Vér.

Nick vére.

Amikor kinyitja a szemét, látja, hogy Nick teste tőle alig néhány centiméterrel zuhan lefelé. Másodpercekkel később tompa puffanás hallatszik.

Elis megint felnéz.

A lény rábámul a rácson át. Az arca sötétben van, a szeme helyén két hatalmas vörös golyó.

Elist megbénítja a félelem.

A teremtmény megragadja a csáklját, és látszólag minden erőlködés nélkül felemeli. Néhány pillanatig a levegőben tartja Elist, és rászégezi vörös szemét.

Aztán elengedi.

Hagyja lezuhanni.

Elis keményen a földre csapódik, mellkassal egy kőre. Kiszalad belőle a szusz, hallani véli a bordája reccsenését. De legalább nem törött üvegre esett.

Nick néhány méterre hever tőle. Elis odakúszik, és felkapcsolja a fejlámpát. Már azelőtt tudja, hogy a barátja meghalt, hogy megérintené az ernyedt testét.

Nick arca falfehér, a szeme kidülld, a nyelve félig leharapva lóg ki a görcsösen összezárt állkapcsából, és az állára csorog belőle a vér.

Elisnek felfordul a gyomra, de most nincs ideje hányni.

Ha életben akar maradni.

Már hallja a lépteket fentről. A lény a híd felé baktat, hogy visszamásszon a gyárba. Hogy megkeresse őt, és bevégezze a munkáját.

Elis feltápáskodik, és igyekszik parancsolni a lábának. Fáj a bokája, de a legnagyobb meglepetésére elbírja.

A mellkasa rosszabb. Minden lélegzetvételbe belesajdul a tüdeje. A szíve vadul ver. Adrenalinral tölti meg a testét, hogy a fájdalom ellenére is talpon maradjon.

A fejlámpa fénye a sötétet ostorozza, ahogy a kerítés felé iramodik. Hallja a dörrenést, amikor a lény feltépi a gyárcsarnok ajtaját. Aztán a lépteit a kavicsban.

Nem fordul hátra. Csak inaszakadtából fut a bokor irányába. Beleveti magát, és négykézláb mászik az árok felé. Hegyes tüskék megkarcolják az arcát, megszúrják a térdét és a könyökét.

A fény az árokra vetül. Elis lehasal, és elkezdi átkúszni a kerítés alatt.

A háta mögül ágak ropogását hallja, meg mély morgást, mintha egy állat torkából szakadna fel. Olyan gyorsan kúszik, ahogy csak tud.

Az árok túl szűk a lénynek, meg fog menekülni.

Már majdnem átér, amikor a nadrágja beleakad a kerítés drótjába.

A hátára gördül, megmarkolja a nadrágot, és vadul rángatja a lábát. Az éles drót áthatol az anyagon, és beleáll a bőrébe.

A morgás közeledik, és megjelenik a vörösen világító szemű óriási árny a kerítés túloldalán.

Elisnek megbokrosodik a szíve. Még egyszer, utoljára megrántja a lábát. A drót kitép belőle egy darab bőrt és húst, mielőtt elengedi, de ő alig érzi. Átjutott, a teremtmény viszont a túloldalon rekedt.

Hasra fordul, és megpróbál felkecmeregni.

Megveti az egyik lábát.

Már éppen futásnak eredne, amikor valami elkapja a bokáját.

Olyan erővel rántja hátra, hogy lerepül a fejről a lámpa, és a földre esik.

Kétségbeesetten kaparja a puha talajt, hogy kapaszkodót találjon, és rugdos a szabad lábával.

Úgy üvölt, hogy belesajdul a tüdeje.
Hasztalan.
A lény visszahúzza a kerítés alatt.
El a lámpa fényétől.
Be a sötétbe.

AZ ÜVEGEMBER

Vonakodva ébred. Igyekszik a lehető legtovább a mélyben maradni.

A mély éjfékete sötétségben, ahol otthon érzi magát.

De az ellenállása szokás szerint hasztalan.

Már sejtette egy ideje, hogy fel fog ébredni. Észlelte az apró jeleket. A halk beszédet, a különböző készülékek hangjait. Aztán a súlytalanságból felhívták a felszínre.

Visszakényszerítették a testébe.

Gyűlöli ezt az érzést. Jobban, mint bármi mást.

Tudja, mit jelent.

Kellemetlenséget, szenvedést, fájdalmat.

Lassan kinyitja a szemét. A helyiség hűvös és sötét, csak az ágya körül álló gépek apró diódái adnak némi fényt.

A szeme mégis alig tud megbirkózni vele.

Ez az ára annak, hogy jár-kezel a világok között.

Legalábbis a Szolgák ezt suttogják, amikor azt hiszik, nem hallja.

Mindjárt itt lesznek. A készülékeik már biztos elárulták nekik, hogy visszatért.

Hogy újra kezdetét veszi számukra a munka.

Neki meg a szenvedés.

Megint becsukja a szemét, és megborzong. A szervezete gyenge, a hidegség a testében még sokáig megmarad. De amikor felenged, amikor visszatér az ereje, megkeresi Őt. Őt, aki körül a gondolatai forognak.

Szokásához híven távolról figyeli az árnyak közül.

Egyszer el kell mondania Neki, mit látott odalent a mélyben.

Mesélnie kell a halálról és az enyészetről, a rovarokról, a férgekéről és a névtelen, kúszó, mászó, csúszó, vak teremtményekről.

Arról, hogy milyen érzés átmenni abba az örök, jéghideg sötétségbe, ahonnan senki sem tér vissza.

Senki. Csak ő.